

[Lønger]

sin celle, og efter at de havde hængt der i 1½ år, fik han besked på at tage dem ned som et led i en række andre foranstaltninger over for ham. Vel, denne fange vil gerne have noget smukt at se på, så han anskaffede sig i stedet et billede af justitsministeren og af statsministeren, og det billede må gerne hænge i cellen. Jeg skal ikke foretage nogen æstetisk bedømmelse af forskellene, men jeg synes godt, det kunne give anledning til nogle principielle vurderinger af, hvorfor man gerne må have statsministeren og justitsministeren inden for murene, men ikke sin egen søn og Lenin.

Et andet problem, der gør det nødvendigt med et dømmende organ, er, at det jo altid er den ene part, der dømmer den anden. Det udspringer naturligvis af forholdets natur, men det betyder, at den enkelte fange er retsløs. Stillet over for en situation, hvor der står påstand mod påstand – og det gør der jo altid i disse sager – vil fangen altid trække det korteste strå, for hvem tror på en lovovertræder? Og da i særdeleshed, når de ankemuligheder, som er i systemet, ligger inden for og bliver inden for det administrative system, uden at nogen uafhængig myndighed får mulighed for at tage stilling til det.

Set i forhold til en mere overordnet kriminalpolitik indebærer de forhold, at fængselsvæsenet, hvis resocialisering i forvejen er tvivlsom, på sådanne områder bliver direkte desocialiserende, for det ansvar og det selværværd, som skulle styrkes hos lovovertrædere, bliver selvfølgelig i stedet undertrykt – hvordan skulle de mennesker pludselig kunne vise et stort ansvar over for sig selv og omgivelserne efter en løsladelse? Det lader sig naturligvis ikke gøre. Når vi taler om et uafhængigt organ i denne forbindelse, tænker vi på et organ, der skulle beskæftige sig med disciplinærsager, spørgsmål om den personlige integritet, udgangs- og besøgsregler, prøveløsladelser osv.

I diskussionen om det uafhængige tilsyn, som beslutningsforslag nr. B 79 drejer sig om, var hr. Svend Åge Petersen inde på en, synes jeg, helt ivedkommende sag, hvor han talte om, hvordan det ville gå, hvis fru Anne Grete Holmsgård skulle fortolke disse regler. Nu er fru Anne Grete Holmsgård ikke til stede, men jeg vil da gerne svare, for jeg er nemlig også blevet sigtet.

Den konkrete sag, som det drejer sig om, er jo en sag, hvor vi i hvert fald i vores parti skønnede, at tavhedsplichten ikke gjaldt, men det, vi taler om i dette forslag, er deciderede personoplysninger. Hverken vi eller andre har talt om, at personoplysninger skulle kunne videregives, skulle kunne offentliggøres. Tværtimod har VS vel mere end hr. Svend Åge Petersens parti, hvis det endelig kommer an på det, kæmpet for herinde, at personoplysninger hos offentlige myndigheder skal bevares med meget stor fortrolighed, og det gælder endda også ofte i forholdet til andre offentlige myndigheder.

Spørgsmålet om de demokratiske retfærdigheder, som beslutningsforslag nr. B 80 drejer sig om, skal ifølge ministeren tilsyneladende også afvente, i dette tilfælde bliver det Dahlgaardudvalget, og jeg håber snart, der sker noget. Jeg vil i den forbindelse spørge ministeren, om den rapport, som vi forventer fra Dahlgaardudvalget i december om fangeløn, også indeholder det materiale, som er nødvendigt for at tage stilling til principperne om fangernes demokratiske rettigheder, eller om vi skal vente endnu en postgang på Dahlgaardudvalget. Jeg vil håbe, at ministeren kan besvare lige præcis det spørgsmål her, og så skal jeg vende tilbage til en række af de andre spørgsmål i forbindelse med retsudvalgsbehandlingen af forslagene.

Grunden til, at det er så vigtigt, at det fremgår præcist, hvilke demokratiske rettigheder den indsatte har og ikke har, er, at det er muligt på administrativ vis afgørende at ændre indholdet i den straf, som domstolen har dømt et menneske til. Det kan man gøre på forskellig vis. Vi vender tilbage til nogle af disse forhold i forbindelse med prøveløsladelser og udgangstilladelser, men det gælder naturligvis også de upræcise talsmandsregler, og det gælder også, hvis man får den tillægsstraf, at man ikke kan få arbejde bagefter. Hvis et menneske skal kunne fradømmes retten til at få arbejde, skal det ske ved dom og ikke på anden vis, mener vi. Man kan godt tænke sig den situation, at et menneske, der har begået en bestemt lovovertrædelse, er uegnet til nogle bestemte job, men ikke til alle job, men afgørelsen heraf skal efter vores opfattelse ske ved dom og ikke indirekte som en ubehagelig ekstrastraf.

Det er korrekt, som vi har skrevet det i bemærkningerne, og som hr. Bernhard